

Herinneringen aan de 'fine' juffrouw

LC

1-12-2012

Van de bijzondere evangelisatie van het gebied rond Makkinga is bijna niets bewaard gebleven. Lokale geschiedenisliedhebbers willen nu met een plaquette het verdwenen houten kerkje herinneren.

WIEBEREN ELVERDINK

Johannes Meester uit Makkinga heeft haar nog helder op het netvlies. Ze was jong en mooi, bepaald geen muurbloempje.

Ineens was ze daar: Maria Snoek uit Renkum, 'Rie' in de volksmond. De kordate vrouw die vlak na de oorlog Gods woord naar het gebied rond Makkinga en Nijeberkoop bracht.

Meester is één van de weinigen in de streek bij wie de naam van Snoek nog een belletje doet rinkelen. Van de evangelisatiegeschiedenis in het gebied is weinig tastbaars overgebleven.

Maar als het aan Meester en zijn collega's van de plaatselijke historische vereniging ligt, komt hier verandering in. Ze spoorden Snoek, nu 94 jaar, op in Schiedam.

Volgende maand vertonen ze de video van het interview met Snoek in het dorpshuis, om jongere Makkingasters kennis te laten maken met de vrouw die het evangelie predikte in het dorp.

Snoek, pas afgestudeerd, werd in 1947 naar de Stellingwerven gehaald door de gereformeerde kerkgemeenten van Donkerbroek en Oudehorne. Er waren wel kerken, maar dat waren hervormde. En volgens Meester trokken die bepaald geen massa's volk.

In hun evangelisatiedrift hadden de gereformeerden in 1932 op de grens van Makkinga en Nijeberkoop een houten gebouwtje neergezet. Een plek voor kerkdiensten, catechisatie en ontmoetingsplaats voor gereformeerde clubs.

Het houten evangelisatiegebouwtje op de grens van Makkinga en Nijeberkoop. Links staat juffrouw Snoek.

FOTO HISTORISCHE VERENIGING MAKKINGE E.O.

Vooralsnog toen Snoek het kerkje bestierde, kwam de gereformeerde gemeente tot bloei. Ze trok van adres naar adres om zielen te winnen.

Sommigen vonden de juffrouw wat vreemd, met haar Randstedelijke tongval, enorme bevoegdheid en - na een tramongeluk - beenpro-

these. Andersom moest Snoek zelf ook wennen in Ooststellingwerf, waar elektriciteit en riolering hun intrede nog niet hadden gedaan.

Haar kerkje werd wel het 'fine hokkien' genoemd. „Dat klinkt niet zo respectvol”, vertelt Snoek op de dvd, „en zo begreep ik het ook.”

Maar Snoeks geestdrift en geduld sloegen niettemin aan, vertelt Meester. Jong en oud liepen met haar weg.

Mensen kwamen van ver om kerstdiensten in het houten evangelisatiegebouwtje bij te wonen. Ze kregen er na afloop een sinaasappel en

De wetenschap dat Makkinga haar niet vergeten is, doet Snoek goed

chocolademelk. Kwajongens klommen op het kolenhok, zegt de hobby-historicus.

Zelf kwam hij ook wel in het houten kerkje, dat vlakbij zijn ouderlijk huis stond. Niet omdat hij gelovig was of zoveel op had met de bijbel, maar omdat Snoek er ook lessen in handenarbeid gaf. Meester bekwamde zich graag in het figuurza-gen.

Zo spontaan als Snoek in Makkinga verscheen, zo rap was ze ook weer vertrokken. In 1954, zeven jaar na haar komst, nam ze afscheid. De

evangeliste wilde verder studeren.

En niet veel later viel het doek voor het houten kerkje. Het begon er steeds meer vervallen uit te zien en de kerken van Donkerbroek en Oudehorne kochten ter vervanging een huis in de dorpskom van Makkinga.

Op 22 december komt Snoek even terug naar Makkinga, althans op film. Haar gezondheid belet een eenmalige terugkeer naar de Stellingwerven. De wetenschap dat Makkinga haar niet vergeten is, doet Snoek goed, vertelt ze op de dvd. „Alsof ik droom.”